

Arrest

nr. 223 571 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Renaat VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WITTE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker dient op 3 december 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart op 2 december 2010 het Belgische grondgebied te hebben betreden.
- 1.2. Verzoeker dient op 20 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 21 februari 2011 ontvankelijk verklaard.
- 1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 februari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 31 mei 2011 met nr. 62 566 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.
- 1.4. Bij brief gedateerd op 15 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.5. Op 23 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 20 december 2010 ongegrond wordt verklaard.
- 1.6. Verzoeker dient op 26 september 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
- 1.7. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 19 oktober 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.8. Op 9 december 2011 wordt de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 september 2011 ontvankelijk verklaard. Op 26 juli 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard.
- 1.9. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 1 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 juli 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Tevens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.10. Bij brief gedateerd op 31 oktober 2018 dient verzoeker, samen met zijn ouders, zijn broer en deze laatste zijn echtgenote en kinderen, een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.11. Bij arrest van 10 januari 2019 vernietigt de Raad de in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen ongegrondheidsbeslissing van 26 juli 2012.
- 1.12. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 29 maart 2019 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 september 2011 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 232 878. Dit beroep is hangende.
- 1.13. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 2 april 2019 om de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 31 oktober 2018 in hoofde van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Eveneens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in. Op 28 juni 2019 dient de verzoeker een beroep in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen. Bij arrest nr. 223 570 van 3 juli 2019 wordt de vordering tot schorsing verworpen.
- 1.14. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 25 juni 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Sint-Niklaas op 24/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2010 of 2011 in België verblijft. Dit is langer dan de toegelaten 90 op 180 dagen die hem zijn toegestaan als onderdaan van Servië. Hij kan in ieder geval niet aantonen deze termijn niet overschreden te hebben.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem betekend werd op 16/04/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene werd nochtans door de stad Sint-Niklaas op 22/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene startte verschillende verblijfsprocedures op die telkens aanleiding gaven tot een negatieve beslissing, een aantal van deze aanvragen volgden elkaar zeer kort op.

Op 03/12/2010 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp dit verzoek op 28/02/2011. Hij diende een beroep in tegen deze beslissing bij de RVV, maar de RVV verwierp dit beroep

Op 21/12/2010 diende hij ook een aanvraag tot medische regularisatie in. DVZ verklaarde deze aanvraag ongegrond op 23/08/2011, betrokkene nam kennis van deze beslissing. Al op 26/09/2011 diende hij een tweede aanvraag tot medische regularisatie in. DVZ verklaarde deze beslissing uiteindelijk ongegrond op 29/03/2019.

Betrokkene diende ook nog twee aanvragen tot humanitaire regularisatie in, namelijk op 03/08/2011 en op 31/10/2018. DVZ verklaarde beide aanvragen onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissingen

Betrokkene diende op 03/12/2010 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 28/02/2011. Betrokkene diende hiertegen een beroep in bij de RVV, dit beroep werd verworpen Door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding aan de politie van Sint- Niklaas dat hij in België is omdat hij psychische hulp zou nodig hebben die hij in zijn thuisland niet zou kunnen krijgen. Hij verklaart dat hi niet terug kan naar Servië omdat hij daar de oorlog heeft meegemaakt en dat hij asiel heeft aangevraagd in België. Betrokkene heeft inderdaad een verzoek tot internationale bescherming ingediend bij de Belgische autoriteiten, dit verzoek werd echter afgewezen. Betrokkene brengt momenteel geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek naar een eventuele internationale beschermingstitel zouden rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene vermeldt bij zijn arrestatie ook dat hij psychische problemen heeft. hij zegt verder wanneer er expliciet gevraagd wordt naar zijn medische problematiek, dat hij wel kan reizen en dat hij soms stress heeft.

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in, namelijk op 21/12/2010 en op 26/09/2011. DVZ verwierp uiteindelijk beide aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Servië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart bij zijn aanhouding op 24/06/2019 dat hij geen partner noch kinderen in België heeft. Van een kerngezin dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen is bijgevolg geen sprake.

Betrokkene woont bij zijn broer en diens gezin ([T.M.] [...], diens vrouw [T.N.] en hun drie minderjarige kinderen) en zijn ouders. De relatie tussen meerderjarige personen vallen in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij een zekere mate van afhankelijkheid kan worden aangetoond wat hier niet het geval is. Deze beslissing betekent dus geen schending van artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft. Bovendien zijn de andere familieleden van betrokkene die onder hetzelfde dak wonen net als betrokkene in illegaal verblijf. Zij dienen dus allen het land te verlaten. Eenmaal in Servië kunnen zij opnieuw gaan samenwonen en hun gemeenschappelijke huishouden verderzetten.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de kinderen van zijn broer en schoonzus. Deze kinderen hebben echter hun ouders die instaan voor hun opvoeding. De aanwezigheid van een oom is daarbij niet noodzakelijk. Mogelijk hebben zij gedurende de jaren dat zij samenwonen wel banden ontwikkelt met betrokkene, toch staat dit een repatriëring niet in de weg. De kinderen kunnen samen met hun ouders/grootouders betrokkene gaan bezoeken in Servië. De hogere belangen van de minderjarige kinderen in dit dossier zijn bij deze beslissing niet geschonden.

Betrokkene verblijft al enkele jaren in België, namelijk sinds 2010. Hij leerde Nederlands en ontwikkelde een sociaal netwerk. Toch ontstond dit privéleven tijdens een periode van illegaal verblijf. Bijgevolg mengt de overheid zich niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit verder te zetten. Bovendien bracht betrokkene het grootste deel van zijn leven door in Servië, hij spreekt nog de taal van het land en heeft er mogelijk nog vrienden/familie/kennissen wonen. Hij zal het wellicht niet zo moeilijk hebben om in Servië opnieuw een privéleven op te bouwen. De terugkeer naar Servië impliceert dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft.

Aangezien wij het hadden over het familiale leven van betrokkene, zijn medische toestand en de minderjarige kinderen in het dossier, voldoen wij aan de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem betekend werd op 16/04/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene werd nochtans door de stad Sint-Niklaas op 22/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene startte verschillende verblijfsprocedures op die telkens aanleiding gaven tot een negatieve beslissing, een aantal van deze aanvragen volgden elkaar zeer kort op.

Op 03/12/2010 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp dit verzoek op 28/02/2011. Hij diende een beroep in tegen deze beslissing bij de RVV, maar de RVV verwierp dit beroep

Op 21/12/2010 diende hij ook een aanvraag tot medische regularisatie in. DVZ verklaarde deze aanvraag ongegrond op 23/08/2011, betrokkene nam kennis van deze beslissing. Al op 26/09/2011 diende hij een tweede aanvraag tot medische regularisatie in. DVZ verklaarde deze beslissing uiteindelijk ongegrond op 29/03/2019.

Betrokkene diende ook nog twee aanvragen tot humanitaire regularisatie in, namelijk op 03/08/2011 en op 31/10/2018. DVZ verklaarde beide aanvragen onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissingen

Betrokkene diende op 03/12/2010 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 28/02/2011. Betrokkene diende hiertegen een beroep in bij de RVV, dit beroep werd verworpen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding aan de politie van Sint-Niklaas dat hij in België is omdat hij psychische hulp zou nodig hebben die hij in zijn thuisland niet zou kunnen krijgen. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Servië omdat hij daar de oorlog heeft meegemaakt en dat hij asiel heeft aangevraagd in België. Betrokkene heeft inderdaad een verzoek tot internationale bescherming ingediend bij de Belgische autoriteiten, dit verzoek werd echter afgewezen. Betrokkene brengt momenteel geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek naar een eventuele internationale beschermingstitel zouden rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene vermeldt bij zijn arrestatie ook dat hij psychische problemen heeft. Hij zegt verder wanneer er expliciet gevraagd wordt naar zijn medische problematiek, dat hij wel kan reizen en dat hij soms stress heeft.

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in, namelijk op 21/12/2010 en op 26/09/2011. DVZ verwierp uiteindelijk beide aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op

een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Servië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart bij zijn aanhouding op 24/06/2019 dat hij geen partner noch kinderen in België heeft. Van een kerngezin dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen is bijgevolg geen sprake.

Betrokkene woont bij zijn broer en diens gezin ([T.M.] [...], diens vrouw [T.N.] en hun drie minderjarige kinderen) en zijn ouders. De relatie tussen meerderjarige personen vallen in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij een zekere mate van afhankelijkheid kan worden aangetoond wat hier niet het geval is. Deze beslissing betekent dus geen schending van artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft. Bovendien zijn de andere familieleden van betrokkene die onder hetzelfde dak wonen net als betrokkene in illegaal verblijf. Zij dienen dus allen het land te verlaten. Eenmaal in Servië kunnen zij opnieuw gaan samenwonen en hun gemeenschappelijke huishouden verderzetten.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de kinderen van zijn broer en schoonzus. Deze kinderen hebben echter hun ouders die instaan voor hun opvoeding. De aanwezigheid van een oom is daarbij niet noodzakelijk. Mogelijk hebben zij gedurende de jaren dat zij samenwonen wel banden ontwikkelt met betrokkene, toch staat dit een repatriëring niet in de weg. De kinderen kunnen samen met hun ouders/grootouders betrokkene gaan bezoeken in Servië. De hogere belangen van de minderjarige kinderen in dit dossier zijn bij deze beslissing niet geschonden.

Betrokkene verblijft al enkele jaren in België, namelijk sinds 2010. Hij leerde Nederlands en ontwikkelde een sociaal netwerk. Toch ontstond dit privéleven tijdens een periode van illegaal verblijf. Bijgevolg mengt de overheid zich niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit verder te zetten. Bovendien bracht betrokkene het grootste deel van zijn leven door in Servië, hij spreekt nog de taal van het land en heeft er mogelijk nog vrienden/familie/kennissen wonen. Hij zal het wellicht niet zo moeilijk hebben om in Servië opnieuw een privéleven op te bouwen. De terugkeer naar Servië impliceert dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft.

Aangezien wij het hadden over het familiale leven van betrokkene, zijn medische toestand en de minderjarige kinderen in het dossier, voldoen wij aan de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het door hem ingeroepen imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Samenvattend stelt verzoeker dat rekening had moeten worden gehouden met zijn medische situatie en de onmogelijkheid om terug te keren nu er geen adequate behandeling toegankelijk is voor hem in Servië en dat in het licht van artikel 8 van het EVRM ook rekening had moeten worden gehouden met zijn actuele familiale situatie. Hij verduidelijkt als volgt:

[...]

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu moet worden aangenomen dat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing met vasthouding met het oog op verwijdering ten onrechte heeft genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tevens de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49)

In casu werd door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de medische toestand van verzoeker en de onmogelijkheid om terug te keren, nu er geen adequate behandeling toegankelijk is in Servië. Uit het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 29.03.2019 (CCE 232 878) blijkt dat er geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië (cf infra).

[...]

Verder stelt verwerende partij dat er geen schending is van artikel 8 EVRM wat betreft het familiale leven.

Zij houdt voor dat het feit dat verzoeker bij zijn broer [T.M.] en diens gezin, alsook bij zijn ouders woont, niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, omdat er geen afhankelijkheid is aangetoond. Nochtans dient de afhankelijkheid in casu te worden vermoed aangezien verzoeker reeds sinds 2010 in België met zijn ouders en broer verblijft en ook financieel volledig van hen afhankelijk is. Verzoeker is financieel afhankelijk van zijn broer en ouders, aangezien hij als illegaal geen inkomen, noch onderdak heeft. Er kan dan ook geen discussie zijn dat er sprake is van een gezinsleven met zijn broer en ouders.

Totaal ten onrechte stelt verwerende partij nog: 'Bovendien zijn de andere familieleden van betrokkene die onder hetzelfde dak wonen net als betrokkene in illegaal verblijf. Zij dienen dus allen het land te verlaten. Eenmaal in Servië kunnen zij opnieuw gaan samenwonen en hun gemeenschappelijke huishouden verderzetten.'

De broer (en diens gezin) en de ouders hebben evenwel een positieve beslissing gekregen n.a.v. de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen dd. 31.10.2018 (waarin ook verzoeker stond vermeld). Deze bewering van verwerende partij is dan ook foutief (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht). Van de familieleden van verzoeker kan niet worden verwacht dat zij zouden terugreizen naar Servië om samen te wonen met verzoeker (schending redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel)

Verwerende partij kan verder ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat met het privéleven ontstaan tijdens de periode van illegaal verblijf geen rekening zou moeten worden gehouden en de overheid zich niet in het privéleven van verzoeker mengt wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen.

Na de asielpprocedure diende verzoeker op 26 september 2011 een medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze aanvraag werd op 9 december 2011 ontvankelijk verklaard. Op 26 juli 2012 verklaarde verwerende partij de aanvraag vervolgens ongegrond. Het beroep tot nietigverklaring en schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteerde in het vernietigingsarrest van 10.01.2019.

Op 29.03.2019 werd een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen. Verzoeker heeft hiertegen een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aldus is duidelijk dat verzoeker steeds in procedure was en gelet op de vernietiging door de Raad van de ongegrondheidsbeslissing 26.07.2012, terecht op het Belgisch grondgebied heeft gewacht op de beoordeling van de niet correct genomen beslissing van 26.07.2012. Tijdens deze lange periode heeft verzoeker uiteraard een privéleven ontwikkeld, waarmee verwerende partij weldegelijk rekening dient te houden bij de beoordeling van de bestreden beslissing.

Het tegendeel voorhouden vormt een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij dient immers bij het nemen van de bestreden beslissing weldegelijk rekening te houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke en familiale banden die hij heeft ontwikkeld.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Het is immers duidelijk dat door verwerende partij geen correcte belangenafweging werd gevoerd bij het effect van een repatriëring op het privé- en gezinsleven van verzoeker (schending van art. 8 EVRM in samenhang met art. 3 EVRM en schending van art. 74/13 Vw.). Verzoeker werd over deze elementen zelfs niet eens behoorlijk gehoord.

Door verwerende partij werd geenszins het gezins- en familieleven van verzoeker afdoende in aanmerking genomen in het licht van artikel 8 EVRM.

De louter afwijzing en verplichting om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn gezinsleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen."

3.2.2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven

en met de gezondheidstoestand, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er moet worden aangenomen dat verweerder er in de bestreden beslissing blijk van heeft gegeven rekening te hebben gehouden met verzoekers gezins- en familieleden met zijn ouders en zijn broer en diens echtgenote en kinderen, het hoger belang van de betrokken kinderen en verzoekers gezondheidstoestand. De motieven waarom deze elementen zich niet verzetten tegen de bestreden verwijderingsbeslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen.

Op de motieven in verband met het ingeroepen gezins- en familieleden in België, en de kritiek die verzoeker hierop heeft, wordt verder ingegaan bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

Inzake de gezondheidsproblemen van verzoeker kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Betrokkene vermeldt bij zijn arrestatie ook dat hij psychische problemen heeft. Hij zegt verder wanneer er expliciet gevraagd wordt naar zijn medische problematiek, dat hij wel kan reizen en dat hij soms stress heeft.

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in, namelijk op 21/12/2010 en op 26/09/2011. DVZ verwierp uiteindelijk beide aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Servië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij ‘fit- to fly’ is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.”

Verzoeker betwist niet dat hij tot tweemaal toe een verblijfsaanvraag om medische redenen heeft gericht tot het bestuur en deze telkens werd afgewezen. Heel recent, met name op 29 maart 2019, werd de tweede aanvraag ongegrond verklaard, op basis van een medisch advies van een arts-adviseur waarin deze vaststelt dat er geen medische contra-indicaties voorliggen voor verzoeker om te reizen, hetgeen hij zelf tijdens het horen ook heeft bevestigd, en dat de medische zorgen die verzoeker nog nodig heeft voor de bij hem vastgestelde post-traumatische stress-stoornis en depressie, met name medicatie, opvolging door een psychiater en psycholoog en psychotherapie voor post-traumatische stress-stoornis, beschikbaar zijn in Servië alsook dat kan worden aangenomen dat verzoeker toegang heeft in zijn herkomstland tot deze medische behandelingen.

Verzoeker betwist niet dat in verband met zijn medische problemen geen nieuwe medische stukken of nieuwe elementen voorliggen, in vergelijking met deze die reeds zijn beoordeeld in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De enige medische stukken die voorliggen dateren van 2011. In de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 29 maart 2019 heeft verweerder reeds een standpunt ingenomen inzake deze medische problemen en vastgesteld dat verzoeker kan reizen en de benodigde gezondheidszorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn herkomstland.

Prima facie kon verweerder in de bestreden beslissing dan ook volstaan met een verwijzing naar zijn eerdere beoordeling in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet en blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende in rekening is gebracht.

Het gegeven dat verzoeker in beroep ging tegen de beslissing tot ongegrondheid van 29 maart 2019 inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en in dit beroep heeft betwist dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk toegang zal hebben tot een adequate zorgverstrekking, maakt op het eerste zicht nog niet dat verweerder in de bestreden beslissing niet kon volstaan met een verwijzing naar zijn eerdere standpunt dat een adequate medische zorgverstrekking voor verzoeker wel degelijk toegankelijk is in zijn herkomstland, zonder nog een bijkomend onderzoek te voeren. De beslissing van 29 maart 2019 wordt tot aan haar eventuele vernietiging ook geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Verzoeker maakt prima facie niet met concrete argumenten aannemelijk dat in dit verband nieuwe elementen spelen die een hernieuwd onderzoek in de bestreden beslissing noodzakelijk maakten.

In de voorliggende omstandigheden blijkt prima facie geen miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.1.3. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt prima facie dan ook niet dat verzoeker zich nog dienstig op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

3.2.2.1.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betoogt een gezins- of familieleven te leiden in België met zijn ouders en zijn broer en diens echtgenote en kinderen.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met dit ingeroepen gezins- en familieleven, maar geoordeeld dat niet blijkt dat deze familiebanden als gezins- of familieleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Er is volgens verweerder geen sprake van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het gegeven dat verzoeker actueel inwoont bij zijn familieleden volstaat voor verweerder niet om dit vast te stellen.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker betoogt dat de vereiste bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen hem en zijn familieleden in België moeten worden vermoed, nu hij sinds 2010 in België met zijn familieleden samenwoont en financieel volledig van hen afhankelijk is en nu hij als illegaal inkomen noch onderdak heeft.

Dit betoog kan niet overtuigen. In een aan de bestreden beslissing voorafgaand genomen niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 2 april 2019 in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op

grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verweerder vastgesteld dat het administratief dossier geen begin van bewijs bevat dat verzoeker in de periode van 22 augustus 2012 tot de indiening van de aanvraag op 31 oktober 2018 daadwerkelijk in België aanwezig was bij zijn familie, terwijl hij zich nochtans beriep op een langdurig verblijf in België samen met zijn familieleden. Verzoeker brengt geen argumenten naar voor die deze eerdere beoordeling onderuit kunnen halen. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verzoeker sinds 2010 (financieel) ten laste valt van zijn familieleden in België of dat verweerder ten onrechte geen bijzondere afhankelijkheidsbanden heeft vastgesteld. Het is niet kennelijk onredelijk om in casu te oordelen dat een actuele samenwoning nog niet volstaat om zulks vast te stellen. Het gegeven van een illegaal verblijf sluit daarnaast ook niet uit dat een vreemdeling wel degelijk eigen inkomsten kan hebben waarmee hij in huisvesting en levensonderhoud kan voorzien. Verzoeker blijft in gebreke met concrete en onderbouwde argumenten het bestaan van bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen hem en zijn familieleden in België aan te tonen.

Bijgevolg wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

Waar verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt overwogen dat zijn familieleden illegaal in België verblijven, merkt de Raad op dat dit een overtoollig motief betreft wat de bespreking van het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven betreft en verzoeker geen voldoende belang heeft bij de kritiek op een overtoollige redengeving in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker zich verder beroept op een privéleven in België, gelet op zijn familiebanden en nu hij stelt tijdens de lange duur van zijn verblijf in dit land noodzakelijkerwijze een privéleven te hebben opgebouwd, merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing erop wijst dat verzoeker dit privéleven heeft opgebouwd tijdens illegaal verblijf. In deze situatie weegt volgens verweerder het belang van de overheid in haar strijd tegen illegaliteit zwaarder dan verzoekers belang om zijn privéleven in de illegaliteit verder te zetten. Verweerder merkt nog op dat verzoeker het grootste gedeelte van zijn leven in Servië heeft doorgebracht, hij de taal van het land spreekt en er mogelijk nog familie, kennissen en vrienden heeft. Hij ziet geen bijzondere moeilijkheden voor verzoeker om in Servië opnieuw een privéleven op te bouwen. Uit deze voorziene motivering blijkt dus wel degelijk een belangenafweging in het licht van het privéleven in België. De Raad leest in deze motivering ook niet zozeer dat met elementen van een privéleven opgebouwd tijdens een illegaal verblijf geen rekening kan worden gehouden, wel dat deze elementen normaal niet opwegen tegen het belang van de overheid om illegaal verblijf tegen te gaan.

Nu in casu het een situatie van eerste toelating betreft, waarbij verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging en hoogstens een precair verblijf had, blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 8, tweede lid van het EVRM of dat er sprake is van een inmenging in het privéleven. In deze situatie oordeelt het EHRM immers dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Hij brengt geen concrete argumenten naar voor dat de motivering uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens, dat hierbij bepaalde aspecten ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of dat deze als kennelijk onredelijk is te beschouwen. Hij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke en familiale belangen en het door verweerder ingeroepen algemene belang.

Verzoeker is een man van 35 jaar en niets wijst erop dat hij in het land waar hij is geboren en getogen niet zelfstandig in zijn huisvesting en levensonderhoud kan voorzien. In het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelde een arts-adviseur ook reeds vast dat verzoekers gezondheidsproblemen hem niet verhinderen om te werken en niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoeker brengt thans ook geen elementen naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

Verzoeker kan verder via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van zijn familieleden in België aan Servië, de familiebanden onderhouden. Hij toont alvast niet aan dat zulks niet mogelijk zou zijn.

In zoverre verzoeker voor het overige nog op algemene wijze wijst op hechte banden met België, moet ook worden vastgesteld dat verzoeker, los van de ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze concretiseert welke sociale, persoonlijke of economische bindingen hij hier nog heeft opgebouwd, laat staan op welke wijze deze zich dan verzetten tegen een verwijderingsmaatregel.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.1.5. De bestreden beslissing is op het eerste zicht voorzien van pertinente en draagkrachtige motieven die verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht *prima facie* is bereikt.

3.2.2.2.6. In het licht van de voorgaande vaststellingen kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, of dat de hieraan ten grondslag liggende motieven kennelijk onredelijk zijn. Een onzorgvuldige feitenvinding wordt op het eerste zicht evenmin aannemelijk gemaakt. Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.2.1.7. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 13 juncto artikel 6 van het EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Samenvattend stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte van mening is dat de medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn en dat de informatie in het beroepsverzoekschrift dit tegensprekt, zodat de uitkomst van de beroepsprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing van 29 maart 2019 moet worden afgewacht. Hij verduidelijkt als volgt:

[...]

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij sowieso geen afdoende onderzoek heeft gevoerd in de ongegrondheidsbeslissing dd. 29.03.2019 naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst.

Verzoeker wees in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen er reeds op dat uit de algemeen beschikbare informatie blijkt dat de gezondheidszorg in Servië van slechte kwaliteit is. Zie ook Healthcare in Serbia, te vinden op <http://www.europe-cities.com/en/633/serbia/health/>:

'Serbian healthcare has been severely under-funded for many years and consequently, the standard of healthcare available is of poor quality. Medical staff are well trained; however equipment and facilities let the health system down considerably. Healthcare in Serbia is available to all citizens and registered long-term residents. Private healthcare is also available for those citizens who can afford it. The Health Insurance Fund (HIF) operates and oversees the health service in Serbia, the aim of the organisation is to make the health system equal for every citizen no matter what their status, but in practice this is often not the case.'

Zie ook het internetartikel van InSerbia witch agencies, *Serbia's health care system is (again) worst in Europe*, <http://inserbia.info/today/2014/06/serbias-health-care-system-is-again-worst-in-europe/>, 23.06.2014:

'According to a research conducted for the European Parliament, Serbian health care system is at the last, 35th place. Health care system is valued based on availability, quality and speed of health services.'

Bovendien is het verzekeringssysteem onvoldoende zoals ook blijkt uit het artikel van Natasa Popovic, Zorica Terzic-Supic, Snezana Simic, Biljana Mladenovic, *'Predictors of unmet health care needs in Serbia; Analysis based on EU-SILC data'*, <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0187866>, 08.11.2017:

I'n practice, the number of insured people is smaller due to the numerous problems faced by employees in companies undergoing restructuring and bankruptcy, so that the scope of health insurance is less than other populations. But no data on the exact number of such persons is available [35]. The government covers this through the transfer of funds for the health care of uninsured and vulnerable members of the population such as the elderly, the poor, refugees, displaced persons and Roma population albeit the amount for their health care needs is insufficient all these years. One in five inhabitants of the Republic of Serbia acquires the status of an insured person on this basis and funds for their health care are earmarked in the budget of the Republic of Serbia [35]. Since 2007, transfers from the budget for this purpose were significantly reduced to the extent that in 2014 these funds were 12.4 times smaller than those that were necessary to allocate according to the Law on Mandatory Social Insurance [40]. Regardless of the fact that the health care system in Serbia is based on the principles of accessibility (physical, geographical, economic and cultural) health care and the principle of equity, the differences are evident in health status, accessibility and use of health care services, the level of satisfaction with the services provided and out-of-pocket payments for the services received among vulnerable social groups and the majority population.'

Aldus blijkt hieruit dat verzoeker niet afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300)

Bovendien werd ook opgemerkt dat er discriminatie heerst in de medische zorgsector. Zonder officiële betalingen kan niet met zekerheid een tijdige en adequate behandeling worden verkregen. Corruptie en omkooppraktijken zijn er dan ook de regel. Zie *'The Country of Return Information Project, Country Sheet Serbie*, <http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-serbia-en.pdf>, juni 2009, p 82 en 86-87) :

'A decline in the total number of health-care professional leads also to long waiting lists for sophisticated procedures/examinations (this is a rather general and wide-spread problem). Patients also could wait for 2-3 months for some specialists' examinations or complex diagnosing procedures (a doctor who refers a patient could also assess the particular procedure as urgent, in which case a patient is given a priority). Therefore, patients who are not willing to wait for access to required services in a public health care system, often decide to go to private doctors (and pay whatever price they have to pay).'

(...)

'In the area of health, corruption is a long-standing practice, but it has now become the rule, and whereas it used to be mainly in kind, now it is in the form of money. (...)

The salaries of medical personnel, although they have been raised, are inadequate, and lead to corruption. Corruption is not necessarily, or systematically, more prevalent than in other public services (police, justice, education), but it is sufficiently present to appear as one of the major factors preventing rationalisation of the health system.'

Zie ook Healthcare in Serbia, te vinden op <http://www.europe-cities.com/en/633/serbia/health/>:

'Prescription medicines must be paid for and doctors charge under-the-table payments for all services.'

En het internetartikel van USAID, *Healing Serbia's health care system, Replacing medical corruption with transparency and integrity*, <https://www.usaid.gov/results-data/success-stories/healing-healthcare-system-transparency-and-integrity>, 30 december 2016:

'(...) Serbia's health care system suffers from underfunding, poor management, and a high public perception of corruption.'

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing hieromtrent niks meer gesteld.

Aangezien de toegankelijkheid van verzoeker tot de medische zorgen geenszins is aangetoond door verwerende partij, mag verzoeker dan ook niet worden verwijderd naar Servië.

Verzoeker dient daarenboven de mogelijkheid te hebben dat de procedure tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 29.03.2019 kan worden behandeld voor de annulatierechter. Deze

mogelijkheid wordt hem thans door de bestreden beslissing ontnomen met moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg (schending artikel 13 EVRM juncto artikel 6 EVRM), terwijl er geen afdoende medische behandeling mogelijk is voor hem ten gevolge van de ontoereikende en ontoegankelijke medische zorgen in Servië.

De eventuele bewering dat voor de annulatieprocedure tegen een weigeringsbeslissing in de medische regularisatieaanvraag het niet noodzakelijk is dat verzoeker in België verblijft, doch zij zich kan laten vertegenwoordigen, zal niet kunnen worden gevolgd, aangezien de grond van het beroep nu net de niet afdoende beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst betreft en verzoeker aldus van oordeel is dat hij geen afdoende medische zorgen kan krijgen.

[...]

Aangezien verwerende partij niet afdoende heeft onderzocht of de medische behandeling en medicatie in Servië (financieel) toegankelijk is, kan verwerende partij verzoeker dan ook niet repatriëren zonder miskenning van artikel 3 EVRM.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren “the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost” (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof gesteld dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen toegankelijke behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze niet ‘uitermate kritiek’ te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, gelet op de aandoeningen. De Raad heeft zulks bovendien ook reeds vastgesteld in haar arrest van 10.01.2019 nr. 214 953.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand.

Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Het terugsturen van verzoeker zal in casu een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, aangezien – naast de ontoegankelijke medische behandeling –, verzoeker uit zijn kerngezin wordt gehaald en er geen sociaal/financiële opvang is voor verzoeker in Servië, aangezien alle gezinsleden in België verblijven.

Wanneer de Raad bij het prima facie onderzoek eigen aan de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de grief onder meer gestoeld op hogere rechtsnormen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Het bovenvermelde leidt tot de conclusie dat het middel onder meer gestoeld op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, alsook artikel 3 EVRM prima facie ernstig is.

Het weghalen van verzoeker uit de gezinswoning met het oog op de verwijdering naar Servië is gelet op zijn medische problematiek weinig redelijk, laat staan zorgvuldig, nu er eerst uitsluitel gegeven dient te worden of de medisch zorgen voor verzoeker in het land van herkomst afdoende beschikbaar en toegankelijk zijn.”

3.2.2.2.2. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing op het eerste zicht is voorzien van pertinente en draagkrachtige motieven die verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht prima facie is bereikt.

3.2.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

Het is aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een

dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoeker betwist niet dat hij tot tweemaal toe een verblijfsaanvraag om medische redenen heeft gericht tot het bestuur en deze telkens werd afgewezen. Heel recent, met name op 29 maart 2019, werd de tweede aanvraag ongegrond verklaard, op basis van een medisch advies van een arts-adviseur waarin deze vaststelt dat er geen medische contra-indicaties voorliggen voor verzoeker om te reizen, hetgeen hij zelf tijdens het horen ook heeft bevestigd, en dat de medische zorgen die verzoeker nog nodig heeft voor de bij hem vastgestelde post-traumatische stress-stoornis en depressie, met name medicatie, opvolging door een psychiater en psycholoog en psychotherapie voor post-traumatische stress-stoornis, beschikbaar zijn in Servië alsook dat kan worden aangenomen dat verzoeker toegang heeft in zijn herkomstland tot deze medische behandelingen. Wat het toegankelijkheidsonderzoek betreft, wordt erop gewezen dat Servië een sociaal zekerheidsstelsel kent dat bescherming biedt tegen de risico's van ziekte, arbeidsongeval en –ziekte, invaliditeit, moederschap, ouderdom en overlijden. Het gezondheidssysteem in Servië wordt verzekerd zowel door de Staat als door private medische instellingen en is georganiseerd op basis van drie niveaus met een vast geheel van medische instellingen, waaronder ook gespecialiseerde ziekenhuizen. Een persoon die terugkeert naar Servië kan genieten van dringende medische zorgen zonder betaling van participatiekosten, aan de hand van zijn reisdocument of het bewijs van verlies van zijn reisdocument. Er is de verplichte en vrijwillige ziektekostenverzekering. De verplichte ziektekostenverzekering is gratis voor personen zonder werk, personen van Roma origine en bepaalde andere categorieën, waaronder ernstig zieken of sociaal kwetsbare personen. Bepaalde medicatie is gratis voor personen die genieten van de ziekteverzekering van de Staat (los van een participatiekost), de medicatie die niet op deze lijst is opgenomen geniet een specifiek prijsregime. De arts-adviseur wijst erop dat verzoeker kan werken en dat niets erop wijst dat hij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst. Hij oordeelt dat verzoeker door te werken kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met zijn medische zorgen.

Verzoeker betwist dat hij in zijn herkomstland toegang heeft tot adequate medische zorgen voor zijn mentale gezondheidsproblemen.

Hij stelt in zijn aanvraag uit 2011 te hebben gewezen op algemeen beschikbare landeninformatie die stelt dat de Servische gezondheidszorg al jaren ondergefinancierd en van slechte kwaliteit is. Er is sprake van dat het medisch personeel weliswaar goed is opgeleid, maar dat het materiaal en de faciliteiten het gezondheidssysteem naar beneden halen. Nog wordt vermeld dat gezondheidszorg in Servië toegankelijk is voor alle onderdanen; private gezondheidszorg is toegankelijk voor zij die het kunnen betalen. De doelstelling om de gezondheidszorg voor eenieder, ongeacht de status, toegankelijk te maken, wordt niet altijd bereikt.

Verzoeker haalt nog een stuk uit 2014 aan, waarin vermeld wordt dat binnen Europa de Servische gezondheidszorg slechts op de 35ste plaats staat.

Verder wijst verzoeker op een studie gepubliceerd in 2017 dat er voor de ziekteverzekering meerdere problemen zijn voor werknemers van bedrijven die in herstructurering of failliet zijn. De overheid tracht hieraan tegemoet te komen door fondsen voorzien voor de gezondheidszorg voor onverzekerden of kwetsbare profielen over te hevelen, hoewel deze fondsen reeds ontoereikend zijn voor deze categorieën van personen. Er is een verschil in toegang tot de gezondheidszorg tussen de kwetsbare sociale groepen en de meerderheid van de bevolking.

Verzoeker benadrukt nog informatie uit 2009 dat voor sommige gespecialiseerde onderzoeken of complexe diagnoses er wachttijden zijn van 2 tot 3 maanden, al bestaat er de mogelijkheid voor de doorverwijzende arts om de zaak alsnog prioriteit te geven. Volgens dit stuk, alsook een website, is er verder sprake van corruptie, in de vorm van betalingen onder tafel.

Er wordt ten slotte geciteerd uit een internetartikel van USAID van december 2016, met name de passage dat de gezondheidszorg in Servië lijdt aan onderfinanciering, slecht management en een hoge publieke perceptie van corruptie.

Met zijn algemene beschouwingen over de kwaliteit van de gezondheidszorg in Servië, waarbij verschillende aangehaalde stukken bovendien bezwaarlijk actueel zijn te noemen, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat zijn verwijdering naar zijn land van herkomst een schending zou

uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zelfs indien voldoende bewezen zou worden geacht dat de kwaliteit van de zorg in Servië van een lager niveau is dan in België, benadrukt de Raad dat het gegeven dat de omstandigheden minder gunstig zijn in het land van terugkeer dan in België of dat de beschikbare behandeling van mindere kwaliteit is, geen doorslaggevend element is bij de beoordeling of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 24 juni 2003, Henao v. Nederland, nr. 13669/03 (ontvankelijkheidsbeslissing)). In de bestreden beslissing wijst verweerder er correct op dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Verder brengt verzoeker geen begin van bewijs aan onder de vorm van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten (cfr. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) waaruit zou blijken dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten hem zou blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker betwist niet dat hij kan werken en dat hij kan worden geacht toegang te hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst. Verzoeker is een man van ongeveer 35 jaar, en heeft dus ook een leeftijd waarop hij kan werken. Er werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor onderdak en levensonderhoud afhankelijk is van zijn familieleden in België, te meer nu niet blijkt dat hij in de periode van 22 augustus 2012 tot 31 oktober 2018 bij zijn familie in België vertoefde. Evenmin blijkt op basis van de voorliggende stukken dat verzoeker voor zijn gezondheidsproblemen de nabije aanwezigheid van zijn familieleden in België nodig heeft. Er blijkt daarnaast ook niet dat de familieleden in België, voor zover zulks alsnog nodig zou blijken te zijn, verzoeker vanuit België geen bijkomende financiële steun kunnen geven.

Nu niet blijkt dat verzoeker door te werken niet in een inkomen kan voorzien waarmee hij in zijn levensonderhoud kan voorzien en kan instaan voor zijn medische kosten, waaronder eventuele '*bijkomende*' betalingen, blijkt niet dat hij in dit land behoort tot de categorie van bijzonder kwetsbare profielen waarvoor de situatie op het vlak van de toegang tot de zorg blijkens de aangehaalde citaten moeilijker kan zijn. Er wordt ook niet aangetoond dat verzoeker enkel zal kunnen worden tewerkgesteld in een onderneming in herstructurering of faillissement. Evenmin blijkt dat verzoeker gespecialiseerde onderzoeken moet ondergaan of complexe diagnoses moet laten vaststellen. De aangehaalde stukken maken er trouwens melding van dat zaken die daadwerkelijk prioritair zijn wel degelijk ook als dusdanig kunnen worden behandeld. Verzoeker behoeft blijkens de voorliggende stukken medicatie en psychiatrische en psychologische opvolging. De door verzoeker aangehaalde stukken maken er melding van dat het medische personeel in Servië goed is opgeleid. Niets wijst op problemen in de beschikbaarheid van de vereiste medicatie.

Door het louter aanhalen van algemene rapporten zonder deze concreet te betrekken op zijn persoonlijke situatie, en gelet op hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker niet dat hij in Servië geen toegang kan hebben tot een adequate zorgverstrekking voor zijn mentale gezondheidsproblemen.

De Raad merkt nog op dat in de ongegrondheidsbeslissing van 29 maart 2019 uitspraak werd gedaan over medische stukken van 2011 en verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij actueel voor zijn gezondheidsproblemen nog medische zorgen geniet. Om de blijvende noodzaak van de medicamenteuze, psychiatrische en psychologische behandeling aan te tonen, en waar de voorliggende medische stukken reeds dateren van 2011, zou van verzoeker toch mogen worden verwacht dat hij hieromtrent meer actuele stukken kan voorleggen.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2.4. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het EHRM, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 13 juncto artikel 6 van het EVRM.

3.2.2.2.5. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gezondheidsproblemen. Dit werd ook reeds vastgesteld in de bespreking van het eerste middel. Verzoekers gezondheidsproblemen maken ook

reeds het voorwerp uit van een recente ongegrondheidsbeslissing in het kader van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin werd vastgesteld dat verzoeker kan reizen en de voor zijn gezondheidsproblemen noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor hem in Servië. Verzoeker geeft niet aan dat sinds deze ongegrondheidsbeslissing zijn gezondheidstoestand is gewijzigd of dat er sindsdien sprake is van een gewijzigde situatie op het vlak van de mogelijkheden tot behandeling in zijn land van herkomst. De Raad acht het prima facie dan ook noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar verweerder verwijst naar zijn eerder ingenomen standpunt in de ongegrondheidsbeslissing van 29 maart 2019. Het gegeven dat verzoeker door in beroep te gaan tegen deze beslissing aangaf niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling doet hier op het eerste zicht nog niet anders over oordelen. Een onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM kon ook niet worden vastgesteld. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking.

Met zijn uiteenzetting blijkt niet dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Prima facie kan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

3.2.2.2.6. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan verder op eerste zicht niet dienstig worden ingeroepen in de huidige procedure. De bestreden beslissing zelf vormt geen toepassing van deze wetsbepaling.

3.2.2.2.7. De ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 29 maart 2019 maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidige vordering. Verzoeker heeft zelf nagelaten om tegen deze ongegrondheidsbeslissing, naast een annulatieberoep, ook een schorsingsberoep in te dienen, waarvan hij overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet de versnelde behandeling kon vragen als voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid in geval van een gedwongen verwijderingsmaatregel die zou tussenkomen. Het annulatieberoep werkt niet opschortend. In ieder geval heeft verzoeker zijn grief omtrent zijn gezondheidsproblemen, en de volgens hem ontoegankelijkheid van een adequate zorgverstrekking hiervoor in zijn land van herkomst, kunnen voorleggen aan de Raad in de huidige procedure, met name in het kader van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij voor zijn mentale gezondheidsproblemen in zijn herkomstland niet kan terugvallen op een adequate medische zorg, die voor hem toegankelijk is.

3.2.2.2.8. Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS